Negyedik üzenet

A menyasszony szépsége

Igeolvasmány: Róm 6,19. 22; Ef 5,25-27; Jel 19,7-9; 1Thessz 5,23; Én 8,13-14

I. A hajlami megszentelődés folyamata az organikus megmentésünk mint a megszépülésünk folyamata, hogy a szép, szent és dicsőséges menyasszonnyá váljunk Krisztus számára – 1Thessz 4,3a; 1Pt 1,15-16; Ef 1,4-5; 5,25-27; 1Thessz 5,23-24; Róm 6,19. 22:

A. Az Efézus 5,25-27 Isten teljes megmentése egészét felfedi nekünk abban, hogy Krisztust három szakaszban mutatja be nekünk:

1. A múltban Krisztus mint a Megváltó Önmagát adta a gyülekezetért a törvényes megváltásunkhoz – „Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette a gyülekezetet, és Önmagát adta azért" – 25. vers.
2. A jelenben Krisztus mint a megelevenítő Szellem hajlamilag megszenteli a gyülekezetet neki az Ő elemével való átitatása által, hogy ő az Ő hozzáillő párja lehessen; ez az organikus megmentés mint menyasszonyszépítés és menyasszony-elkészítés – „Hogy azt megszentelje, megtisztítván az igében levő vízfürdővel" – 26. vers [Csia].
3. A jövőben Krisztus mint a Vőlegény Önmaga elébe fogja állítani a gyülekezetet mint az Ő hozzáillő párját az Ő megelégedésére – „Hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben a gyülekezetet úgy, hogy azon ne legyen szeplő, vagy ránc, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen" – ez a megdicsőíttetésünk a menyasszony-bemutatáshoz – 27. vers.
4. A múltban Krisztus Önmagát adta a gyülekezetért; a jelenben Ő megszenteli a gyülekezetet; a jövőben pedig Önmaga elébe fogja állítani a gyülekezetet mint az Ő hozzáillő párját az Ő megelégedésére; ezért annak, hogy Ő szereti a gyülekezetet, az a célja, hogy megszentelje őt, és annak, hogy megszenteli a gyülekezetet, az a célja, hogy Önmaga elébe állítsa dicsőségben a gyülekezetet.

B. A menyasszony szépsége abból a Krisztusból származik, aki be van munkálva a gyülekezetbe, és kiragyog a gyülekezetből, hogy a gyülekezet révén kifejeződjön – Ésa 43,7; Ef 3,21.

C. Krisztus ékes korona és dicsőséges koszorú az Ő népe maradékának – Ésa 28,5:

1. Egy korona fejfedőhöz vagy turbánhoz hasonló, míg a koszorú a fejpánt mint a korona legszebb, legdicsőségesebb része – 2Móz 28,36-39; 29,6; Ésa 62,3.
2. Folytonosan szemlélnünk kell az Úr szépségét a gyülekezetben mint az Ő szépsége házában, hogy átformálódhassunk dicsőségről dicsőségre, megszépülhessünk az Úr által, hogy az Ő szép menyasszonyává válhassunk Ővele mint a dicsőséges koszorúnkkal – 2Kor 3,18; Jel 19,7-9; Ésa 28,5; Zsolt 27,4; Ésa 60,1. 7. 9. 13. 19; 62,3; Jel 21,11.

II. Az Úr elsődleges munkája a helyreállításban nem más, mint az Ő arra irányuló valódi munkája, hogy elkészítsen minket az Ő dicsőséges menyasszonyának; nem számítva a folytonos, hajlami megszentelést, amiről az Efézus 5,26-ban van szó, nincs mód arra, hogy a menyasszony elkészüljön, és így nincs mód arra, hogy a Jelenések 19,7-9 beteljesüljön:

A. A gyülekezet a megszentelés folyamata útján szépül meg azáltal, hogy Krisztus mint a megelevenítő Szellem megtisztít minket az Ő igéjében lévő vízfürdő által – Ef 5,26-27:

1. Ez azt mutatja, hogy Krisztus igéjében van a Szellem mint az élet vize; a beszédek, amelyeket Ő hozzánk szól, szellem és élet – Jn 6,63.
2. A megelevenítő Szellemként Krisztus a beszélő Szellem; bármit is szól, az a minket mosó ige; ez nem a logoszra, az állandó igére, utal, hanem a rhémára, amely azonnali igét jelent, azt az igét, amelyet az Úr jelenleg szól hozzánk – Mt 4,4; Jn 6,63; Jel 2,7; 22,17a; vö. Ésa 6,9-10; Mt 13,14-15; Csel 28,25-31.
3. Krisztus beszéde a Szellem; az Ő beszéde a megelevenítő Szellemnek maga a jelenléte – Jn 6,63; Ef 6,17.

4. A bennünk lakozó Krisztus mint a megelevenítő Szellem mindig szól egy azonnali, jelen, élő igét, hogy metabolikusan eltisztítsa a régit, és azt lecserélje az újjal, belső átformálódást idézve elő.

B. Egy ilyen mosó folyamat révén mi átitatódunk Krisztussal, és Krisztus megszépít minket, hogy az Ő szent, szép, Istent kifejező menyasszonya, folt és hiba nélküli menyasszony, legyünk – Jel 19,7; vö. Én 6,13; 8,13-14.

C. Krisztus mint a megelevenítő Szellem megszenteli a gyülekezetet azáltal, hogy megtisztítja őt az igében lévő vízfürdő [angol: víz mosása] által; az isteni elgondolás szerint a *víz* itt Isten áramló életére vonatkozik, amelyet az áramló víz jelképez (2Móz 17,6; 1Kor 10,4; Jn 7,37-39; Jel 7,17; 21,6; 22,1. 17); mi most egy ilyen mosási folyamatban vagyunk azért, hogy a gyülekezet szent és feddhetetlen lehessen.

D. A *fürdő* szó az Efézus 5,26-ban görögül szó szerint *mosdómedence*; az Ótestamentumban a papok a mosdómedencét használták, hogy elmossák a földi beszennyeződésüket (2Móz 30,18-21); nap mint nap, reggel és este, a Bibliához kell jönnünk, és meg kell tisztíttatnunk a víz mosdómedencéje által az igében.

E. Pál a görög *rhéma* szót használja, amikor az igéről beszél annak mosási folyamatával együtt (Ef 5,26); a logosz Istennek a Bibliában objektíven feljegyzett Igéjét jelenti; a rhéma pedig Istennek egy specifikus alkalommal hozzánk szólt igéjét jelenti (Márk 14,72; Lk 1,35-38; 5,5; 24,1-8).

F. A rhéma felfed nekünk valamit személyesen és közvetlenül; megmutatja nekünk, hogy mivel kell foglalkoznunk, és mitől kell megtisztulnunk (a rézmosdómedence egy tükör volt, ami visszatükrözhetett és leleplezhetett – 2Móz 38,8); a fontos dolog mindegyikünk számára ez: Isten szólja hozzám ma az igéjét?

G. Egy dolog, amit mindig nagy becsben tartunk, hogy az Úr ma továbbra is személyesen és közvetlenül szól hozzánk; az életben való igazi növekedés attól függ, hogy közvetlenül megkapjuk-e az igét Istentől; csak az Ő bennünk való beszédének van igazi szellemi értéke – Héb 3,7-11. 15; 4,7; Zsolt 95,7-8;

H. Az imádságaink központi gondolatának a vágyódásunknak kéne lennie az Úr beszédéért, amely képessé tesz minket arra, hogy betöltsük az Ő örökkévaló ökonómiája célját az Ő szíve vágya szerint, amely arra irányul, hogy legyen egy menyasszonya mint az Ő hozzáillő párja – Jel 2,7; vö. 1Sám 3,1. 21; Ámós 3,7.

I. Nagyon gyakorlati értelemben véve az Úr jelenléte egy az Ő beszédével; amikor Ő szól, felismerjük a jelenlétét a bensőnkben; Krisztus beszéde a megelevenítő Szellemnek maga a jelenléte.

J. A bennünk lakozó Krisztus beszéde mint a bensőnkben lévő megelevenítő Szellem nem más, mint a megtisztító víz, amely egy új elemet rak le belénk, hogy lecserélje a természetünkben és hajlamunkban lévő régi elemet; ez a metabolikus tisztítás egy valódi és belső, életben való változást okoz, amely a hajlami megszentelődésnek és az átformálódásnak a valósága.

K. Meg kell szépülnünk Krisztus mint a megelevenítő, beszélő Szellem által a szellemünkben; annak révén, hogy az Úr beszél a bensőnkben mint a megelevenítő Szellem, mi az Ő dicsőséges gyülekezetévé válunk – Ef 5,26-27; Jel 2,7.

III. Az Efézus 5,27 felfedi, hogy a gyülekezet mint Krisztus menyasszonya végül egy dicsőséges gyülekezetté, egy Istent kifejező gyülekezetté, fog válni, amin nincs „szeplő, vagy ránc, vagy valami afféle, hanem hogy legyen szent és feddhetetlen":

A. A mi egyedüli szépségünk Krisztusnak a bensőnkből való kiragyogása; amit Krisztus értékel bennünk, az Önmagának a kifejeződése – Zsolt 50,2; 2Kor 3,15-18; vö. 2Móz 28,2:

1. „A Királyt ékességében látják szemeid" (Ésa 33,17a); „szépségedet a Király igen kívánja" (Zsolt 45,11a).
2. „Szép vagy én mátkám, mint Tirsa városa, kedves, mint Jeruzsálem, rettenetes, mint a zászlós tábor" – Én 6,4.

B. A menyasszony elkészült mivolta azt jelenti, hogy ő fel van öltözve „tiszta és ragyogó fehér gyolcsba", ami „a szenteknek igazságos cselekedetei" (Jel 19,8); ez a fehér gyolcs jelenti a menyasszony szépségét.

C. Az esküvője napján egy vőlegény sokkal inkább a menyasszonya szépségével törődik, mint az Ő képességével; az Úr Jézus, az Istenünk, elsősorban annak szépségével törődik, hogy Önmaga az emberségünkön keresztül kifejeződik; nap mint nap meg kell szépítenie minket Krisztusnak, hogy elkészülhessünk arra, hogy Őelébe állíttassunk az Ő gyönyörű menyasszonyaként.

D. Valahányszor időt fordítunk arra, hogy szemléljük az Úr szépségét az Ő igéjében az Ő igéjének ima-olvasása és az igéjéről való elmélkedés által (Ef 6,17-18; Zsolt 119,15), Ő a szépségünkké válik, és Ő megszépít minket, és így az Ő szépsége házává válunk, hogy Ő is megszépülhessen (27,4; 2Kor 3,18; Ésa 60,7b. 9b. 13b. 19b. 21b).

E. Az igében való vízfürdő az Efézus 5,26-ban főleg a szeplőkkel és ráncokkal foglalkozik; a szeplők a természeti életből utalnak valamire, a ráncok pedig a régiségünkkel vannak kapcsolatban; csak az élet vize moshat el metabolikusan ilyen hibákat az élet átformáló munkája által.

F. Szentnek lenni azt jelenti, hogy átitatódtunk Krisztussal, és Krisztus átformált minket; feddhetetlennek lenni pedig azt jelenti, hogy szeplőtlenek és ránctalanok vagyunk – semmink sincs az óemberünk természeti életéből – vö. Én 4,7.

G. Továbbá a gyülekezetnek semmi „afféle" dolga sem lesz, ami azt jelenti, hogy nem lesz „ilyen vagy amolyan hibája"; Isten a gyülekezetet el fogja vinni arra a pontra, ahol semmit sem lehet ellene szólni semmilyen tekintetben – Ef 5,27.

IV. Az Efézus 5,26-27 összhangban van az Énekek éneke 8,13-14 igével; mindkettő felfedi, hogy Isten hozzánk szóló beszéde által készülhetünk el arra, hogy az Ő dicsőséges menyasszonya legyünk az Ő második eljövetelére való vággyal együtt – „Oh te, aki lakol a kertekben! Az Én társaim a te szódra figyelmeznek; hadd halljam én is. Fuss én szerelmesem, és légy hasonló a vadkecskéhez, vagy a szarvasnak fiához, a drága füveknek hegyein" [angol ford. alapján]:

A. Az Énekek énekében Krisztus kereső szerelmese azt kéri Őtőle, aki a hívőiben mint a kertjeiben lakozik, hogy hadd hallja az Ő szavát, miközben az ő társai az Ő szavára figyelmeznek – 8,13; vö. 4,13-16; 5,1; 6,2:

1. Ez azt mutatja, hogy abban a munkában, amit mi mint Krisztus szerelmesei Őérte mint a Szerelmesünkért végzünk, fenn kell tartanunk a Vele való közösségünket, mindig figyelve Őrá – Lk 10,38-42.
2. Az életünk az Úr szavaitól függ, a munkánk pedig az Ő parancsaitól függ (Jel 2,7; 1Sám 3,9-10; vö. Ésa 50,4-5; 2Móz 21,6); az Úr szavai nélkül nem lesz kijelentésünk, világosságunk vagy személyes ismeretünk Krisztusról mint a Királyunkról (Ésa 6,1. 5), az Urunkról (2Kor 5,14-15), a Fejünkről (Kol 2,19) és a Férjünkről (2Kor 11,2); a hívők élete teljesen az Úr beszédén múlik (Ef 5,26-27).

B. Ennek a költői könyvnek, az Énekek énekének, záró imádságaként Krisztus szerelmese imádkozik, hogy az ő Szerelmese siessen visszajönni az Ő feltámadásának erejében (vadkecske és szarvas fia), hogy felállítsa az Ő édes és szép királyságát (drága füvek hegyei), amely az egész földet be fogja tölteni – 8,14; Jel 11,15; Dán 2,35:

1. Egy ilyen imádság bemutatja a Krisztus mint a Vőlegény és az Ő szerelmesei mint a menyasszony közötti egyesülést és közösséget az ő menyasszonyi szerelmükben, olyan módon, hogy Jánosnak, Krisztus szerelmesének, az imádsága, mint a Szentírás zárszava, felfedi Isten örökkévaló ökonómiáját Krisztust és a gyülekezetet illetően az Ő isteni szeretetében – Jel 22,20.
2. „Jövel Uram Jézus!" az utolsó imádság a Bibliában (20. vers); az egész Biblia az Úr eljövetelére vonatkozó vággyal fejeződik be, amely imádságként fejeződik ki.

© 2025 Living Stream Ministry